

בטבעיות עירומה באפריקה, או מהקשישה שפניה חרושות קמטים והיא מוכרת כובעים כדי להרוויח את ארוחת הערב, או מהאישה גדולת המידות שגאה בגופה השופע. אלה מצליחה לגרום לנו, ברגעים האלו שהיא ליקטה ברגישות והביאה לנו ממסעותיה, להרגיש שוב כמה כבוד המשא שיש על נשים. הנשים העמלות במלאכת החיים האינסופית. אני חוזרת ומתבוננת שוב באישה הזו שעומדת ומחייכת באמצע מגרש הזבל ואי אפשר שלא לראות כמה גאוה יש במבט שהיא מישירה למצלמה של אלה. כמו אומרת לה - ספרי לעולם עלי. ספרי למי שבחיים לא אכגוש. אני אישה, אני אמא, אלו ילדי. הם היצירה שלי. ואני אעשה הכל כדי להעניק להם עתיד טוב יותר יש בי את הכוח. אלו הם חיי. ואני גאה בעצמי. וחייבים להתבונן בה בחיך כדי להבין אותה.

ליהיא לפיד.

"אלה מצליחה לגרום לנו, ברגעים האלו שהיא ליקטה ברגישות והביאה לנו ממסעותיה, להרגיש שוב כמה כבוד המשא שיש על נשים, הנשים העמלות במלאכת החיים האינסופית"

אלה וולדמן / אישה בליבה

בלי פילטרים, בלי להחליק את הקמטים. דרך הצילום אלה מנסה למצוא את החוט המקשר בין הנשים האלו וביניהן. הרבה פעמים נדמה לנו שהשיח על שחרור האישה הוא נחלת העבר. אבל אז באה תערוכה כזו, מנפצת את התחושה המזויפת הזו ומכריחה אותנו לזכור שרבות הנשים בעולם שהשאלות הרות הגורל של חייהן הן האם יהיה אוכל היום לילדיי. או מים. אך גם שאלות כמו שבמערב אנחנו שואלות: איך אעניק להם עתיד טוב יותר משלי. ההתמקדות של אלה בנשים, מתוך הבנת המכונה המשותף, מקשרת אבל גם מדגישה את הפערים. הסצינות היומיומיות הקטנות, המוכרות - ההנקה, הגיהוץ, הסידור, הניקיון, הבישול, ואיתן גם העוצמה של האימהות וכוח מתן החיים. ההתבוננות בצילומים אלו מעמתת כל אישה עם שאלות על אחווה נשית, על המשותף בינינו ועל המפריד. התערוכה, המציגה נשים שחיות אחרת כל כך מאיתנו, מטפסת במעלה הגרון של כל אישה. מעצם הידיעה שיכולנו להיות הן. מעצם המחשבה על הרולטה הזו שמסתובבת וקובעת גורלות. מי תצעד שעה כדי להגיע למים ומי תפתח את הברז והם יזרמו בטמפרטורה הנעימה לה. יכולתי להיות האישה שצועדת קילומטרים בשביל מים. את יכולת להיות זו שסוחבת חנות ניידת שלמה על כתפיה. יכולנו להיות זו שאוספת גרגירי חיטה או משפכת כביסה בנהר שמימי קפואים. וזה כוחה של התערוכה הזו. התחושה הזו בבטן. החיבור - בגלל היותנו נשים. לולא מחסום השפה יכולנו לשבת עם הנשים מהצילומים ולצחוק יחד. או לבכות יחד. ויותר מכל - היינו בטוח מבינות זו את זו. כל אחת מאיתנו מתבוננת בתמונות ומרגישה שגם בה יש משהו מהאישה הזו שהולכת

יום האישה הבינלאומי הוא הזדמנות נפלאה לכגוש את אלה וולדמן, צלמת מוכשרת שתערוכתה אשה בליבה זכתה להצלחה גדולה ותוצג בהמשך החודש בגלרית עמידד ביפו. התערוכה כוללת עשרות צילומים אותנטיים של נשים מפינות נידחות בעולם השלישי כאשר הן עובדות למחייתן, מוכרות את מרכולתן בשוק או לוקחות מנוחה לרגע ומביטות במבט חוזר לעדשת המצלמה של אלה. ביקור בתערוכה של אלה וולדמן משאיר את הצופה חסר נשימה ומעוררת בו מחשבות, בתוך כל ים הצבעוניות בולטת תמונה של תינוק שהפסיק לרגע לינוק ואוחז את שדה של אמו "... אלה מצליחה לגרום לנו, ברגעים האלו שהיא ליקטה ברגישות והביאה לנו ממסעותיה, להרגיש שוב כמה כבוד המשא שיש על נשים, הנשים העמלות במלאכת החיים האינסופית", כך מתארת ליהיא לפיד את העבודות של אלה בהקדמת הספר שיצא לכבוד התערוכה. מתוך מגרש מלא בגרוטאות וזבל מחייכת אלינו אישה חיוך גדול. היא עומדת בתנוחה המעכזת הזו שבה נשים הופכות את הטליה שלהן לערסל שעליו מונח פועט. מצידה השני אוחז בה ילד גדול יותר שחיכו המבייש חושף שן חלב חסרה. הפער בין החיוך הגדול של האמא ובין הסביבה המלוכלכת, המזנחת, והבגדים הקרועים והמוכתמים שלה ושל ילדיה, עוצר אותנו וגורם לאישה הזרה הזו להיכנס לנו ישר ללב. אנחנו חיים בעולם משופע בתמונות. כולם מצלמים. עושים סלפי, מעלים את חיייהם לסטורי. אנחנו טובעים בדימויים. אלה מחזירה אותנו ליסודות הצילום הטהור, להביא עדות ממה שלא נראה לעולם, ממקום אחר, מחיים אחרים.